

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592758688/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

saa længe siden! Naar jeg vender mig om, har De maaskee en Sjerne og er Durchlaucht. Sig mig ligesaa godt det Hele strax: Hvad er De?»

»Men, kjære Comtesse, nu veed De jo Alt.»

»Nei, jeg veed ikke Alt! Man veed aldrig Alt om et Menneske, der saadan voxer ud Stykke for Stykke. Man veed ikke, hvor det kan ende.»

»Men det veed vi jo aldrig om hinanden. Enhver af os er som en lukket Bog, der maa læses ud, inden man kjender den. Den hele Bog staaer aldrig paa første Blad.»

»Jo, den staaer paa Titelbladet, og De er en Bog uden Titelblad . . . men nu kan det være det Samme, for en Gangs Skyld er det pi-quant . . . Nu vil jeg betro Dem Noget: Generalinden seer efter Dem.»

Jeg gik tilbage til Generalinden for at føre den indledende Samtale, som Skik og Brug fordrer. Hun havde i dette Øieblik reist sig for at hilse paa en romersk Patricierinde, og jeg blev forbauset ved at se hendes Høide. Hun var, som jeg senere erfarede, selv undselig over den, og Folk, der i en eller anden Henseende ere undselige, kunne aldrig ret føre en Person, hvorvel jeg langt fra tør sige, at Generalinden, naar det behøvedes, manglede Anstand. Forresten anvendte hun ikke det rette Middel til at skjule Høiden; thi hun holdt sig saa rank, som om hun vilde sige: Siden det ikke kan være anderledes, saa seer da hele Sandheden. Dette gav hendes Væsen noget Energisk og Afmaalt, som ikke svarede til et ret rart, blidt Udtryk, hendes Øine ofte havde, og man foranledigedes til at tage hende for ældre, end hun virkelig var. Hun var omtrent to og tredive Aar. Paa Grund af hendes Høide følte man sig altid besynderlig fjern fra hende og kunde ikke let danne sig en Mening om hende. Efter det forholdsvis ringe Bekjendtskab, jeg gjorde med hende, troer jeg, at hun var en Dame med Hjer-
te, men kun for sine Egne.

Jeg kjendte den romerske Dame, der i dette Øieblik talte med Generalinden, og hun mindedes at have truffet mig hos den østerrigske Gesandt. Dette, troer jeg, gjorde et godt Indtryk paa Generalinden, der langt mindre brød sig om at »modtage» en af Comtesse Felicias Landsmænd end En, der hørte til »Selskabet» i Rom, og da jeg vilde trække mig tilbage, spurgte hun, formodentlig som venlig Hentydning til, at jeg ikke burde forlade Huset endnu, om jeg havde seet Udsigten. Salonen var et meget stort Værelse i den svære, næsten

kæmpemæssige, men dog smukke romerske Stil med et Loftmaleri fra Urban den 8des Tid. Der var tre Fag Vinduer, meget høje og høit anbragte, saa at man for at see ud maatte gaac op ad en Estrade med flere Trin, der tillige benyttedes som en Slags Orangeri. Man stod deroppe som i et Haveparti, og Udsigten, som Generalinden havde ment, var vel værd at henvisse til; thi fra det mægtige, høitliggende Slot var Byen næsten skjult, Forgrunden dannedes af Passeggiataens Ege, Cypresser, Blomsterpartier og Springvand, og udenfor den løftede sig i tindrende Klarhed de blaae Bjerge saa pludselig, saa overraskende nær og tilsyneladende i en saadan Bevægelse, at Ingen lettelig kunde for første Gang see dette Syn uden at stuøse og fristes til at træde tilbage for Bjergbolgen. Men ved et sært Spil af Sollyset og af fine Skyer, der samlede sig mod Øst, var Udsigtens Glæde i det Øieblik, jeg kom derop, bleven tryllesagtig forøget; thi medens Bjergtoppene imod Nord skinnede i intensiv Snehvidhed, var den blaae Bjergbuc mod Øst belagt ligesom med et Brystværn af tindrende Guld. Rom syntes at have faaet nye Kæmpevolde, forarbejdede i Himlen. Jeg studsede ikke; man kan være i en saadan Sindsstemning, at selve det Overnaturlige, og netop dette, synes En at høre naturligt til; jeg var paa denne Dag første Gang i Hendes Hus, og Verden kunde ikke klæde sig i Lys og Farver, der overgik Straalebrydningen i mit Hjerte. Og idet jeg efter et kort Skue, henrykt over den kjærlige Naturs sympathetiske Hilsen til mig, vendte mig om mod Salen for at gaac ned, havde jeg et Syn, der var endnu langt skjønnere, uden Sarnmenligning skjønnere: Hendes Blik, der fra en Kreds af Damer og Herrer, hvor hun var Dronning, tilfeldig mødte mig. Hvert Skridt i denne Stue blev mig en Lyksalighed. Da jeg kom nær, forestillede hun mig, og idet Hun sagde *Chevalier*, var det som et Ridderslag.

Den Dame, der sad hende nærmest, var en tydsk Fru v. Höuck, Enke efter en høi Embedsmand. Hun var omtrent fire og tredive Aar, med smukke, sorte Øine, hvori der var et Udtryk, som jeg troer, vi Mandfolk have Instinct for: hun havde elsket stærkt, eller hun havde havt Evne til at elske stærkt, og enhver Kvinde, om hvem dette kan siges, bliver derved ikke uden Idealitet, endog om hendes eget Kjærlighedssavn gjør hende bitter eller urolig. Hendes Læber havde noget Tilsvarende; men naar man saae nærmere til, blev man usikker og vidste ikke, om deres Form og Bevægelse betød, at de kunde have givet et oprigtigt varmt Kys, eller om de kunde suge som en Vam-